

Csongor Andrea A TÚLÉLÉSRŐL

A túlélés elég?

Csak kérdezem.

Látom magam előtt (mögött)

az enyéimet. Hát jó: a népemet.

Ezek már nem a békeidők,

bokáig érő szoknyás nők,

kalapos férfiak,

hangosak, szotyolát köpdösők.

Ételosztás a községházán,

ennyi ígéret elég volt nekik,

– kiesek miattuk a rímből.

(Bár ne kellene megírnom,

jobban esne a hallgatás,

és neked is a csend.)

Benzint öntöttek rájuk, égjetelek, nesztek,

de már hallatszottak az orosz tankok,

elfutott üldöző, üldözött,

addigra mind vesztek.

Gyerekes, bújócskás rejtekhelyekről

egyenként szedték össze őket,

nem értették,

mint hangyák, ha megpiszkálják a bolyt.

Csak élni akartak.

Húzták a vonót a barakkban is,

külön barakkjuk volt persze,

(ezt megtanultad könyvből).

Néhányan azután hazatértek,

együgyűen, mezítláb, és talán halkabban,

de a házuk nem volt meg.

Csak a helye. Nem várták vissza őket.

Nagyapám felszedett valami kavicsot,

évek múlva tudta eldobni.

Túléltek.